

[Økonomiministeren.]

ketinet vedtog overenskomstloven, har der været anstillet en række vurderinger af, hvad virkningerne ville være også med hensyn til den lønpolitiske udvikling. Disse vurderinger er af forskellig karakter, og de er formentlig også af forskellig lødighed, det skal jeg ikke kunne sige; jeg har ikke haft mulighed for at sætte mig ind i dem alle sammen, men det er i og for sig ikke unaturligt, at det sker.

Den vurdering, som regeringen har måttet anlægge, har vi givet udtryk for over for arbejdsmarkedsudvalget i folketinget, og den vurdering må vi stadig anlægge. Den er baseret på overenskomstparternes vurdering, dette, at man med hensyn til lønbevægelserne har holdt sig inden for augustforligets ramme på de 2 pct. Lægger man dertil de dyrtidsudbetalinger eller pristalsudbetalinger, der kan forventes, vil det betyde en lønstigning inden for overenskomstrammerne på 5-5½ pct. i hvert af de kommende 2 år. Dertil må naturligvis lægges den lønglidning, som hænger sammen med en fortsat produktivitetsudvikling, og som også arbejdsmarkedets parter har været enige i må holdes uden for, om jeg så må sige, beregningerne over, hvad omkostningsvirkningen af lønbevægelserne ville være.

Tilbage bliver så en ubekendt størrelse, nemlig den, man kan kalde den egentlige lønglidning. Den kan man vurdere forskelligt. Her er det regeringens opfattelse, at sådan som overenskomstforslaget, mæglingsforslaget, var udarbejdet, og som det fremtræder som bilag til loven, tilkendegiver parterne, at der på grundlag af de satsforbedringer og den forhøjelse af minimumslønnen, som loven indebærer, ikke skal ske en almindelig forhøjelse af lønniveauet.

Jeg vil understrege, at det først og fremmest er arbejdsgivernes ansvar, om man derudover, hvad der altså er hjemlet adgang til i henhold til overenskomsterne og i henhold til produktivitetstigningerne, bevilger lønglidning. Gør de det, er det dem, der er med til at undergrave forudsætningen for en tilbageholdende løn- og omkostningspolitik i Danmark.

Lawaetz (FP):

I betænkningen til lovforslag nr. 163 står der:

»Økonomiministeren har i et samråd oplyst, at således som mæglingsforslaget er udformet, betyder den gennemsnitlige lønstigning på 4 pct. gennem de 2 år, at der ikke – bortset fra

pristalsreguleringen – gennemsnitlig er nogen plads for en egentlig lønglidning.«

Det fremlagte bilag viste det samme, at der var 0 kr. til lønglidning og til afsmitning på det bevægelige lønsystem. Forudsætningen er således også, at satsforhøjelserne på 4 gange 70 øre trækkes fra overalt, hvor det er muligt.

Disse kendsgerninger sammenholdt med økonomiministerens udtalelse til dagbladet Børsen den 20. april gående ud på, at regeringen ikke tror på lønglidning, har fået mig til at stille spørgsmålet, idet en af fagforbundenes egne økonomer, cand. polit. Steffen Møller, beregner lønstigningen til 8-10 pct. i hvert af de kommende 2 år, og en række kendte økonomer har den samme opfattelse.

Jeg finder det derfor uheldigt, at økonomiministeren har sin egen opfattelse. Det er ikke rigtigt over for den del af befolkningen, der måtte have tillid til den minister, der har det største ansvar for den økonomiske udvikling i landet. Man kan forvente, at folk disponerer herefter.

Det er vigtigt at få slået fast, hvordan den barske virkelighed er, og at ansvaret for den stigning, der kommer ud over de alt for snævre beregninger, må deles mellem regeringen, augustforligets partier og begge parter på arbejdsmarkedet ud fra den smukke hensigts-erklæring, der siger, at man i fællesskab skal stille efter, at der ikke kommer lønglidninger.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg skal for det første gøre den bemærkning med hensyn til de 8-10 pct. lønstigning, som er omtalt i den pågældende artikel i Aktuelt, at det måske er undgået hr. Lawaetz' opmærksomhed, at der her refereres udelukkende til akkordløns-satserne og ikke til timeløns-satserne, og det siges udtrykkeligt, at denne nominelle lønstigning ville være indtruffet, også selv om der ikke var sket nogen satsændringer i mæglingsforslaget. Men lad det nu ligge, det hører til det område, som man altid kan diskutere, når man skal anlægge vurderinger, og man kan jo anlægge forskellige vurderinger.

Jeg skal ikke gøre nogen bemærkninger til, hvilken tillid hr. Lawaetz kan have til det, som jeg har sagt på regeringens vegne; jeg ville måske føle mig en lille smule bekymret, hvis tilliden var alt for stor. Men jeg vil gerne tilføje, at det er ubestrideligt, at der imellem regeringen og overenskomstparterne var enighed og er enighed om vurderingen af, at mæglings-